

aarsvis bagud, kunne vi ikke skønne andet, end at § 15 i Lovforslaget om Ejendoms-skyld vil medføre, at de bygningsafgifts-pligtige Ejendomme slippe helt fri for Statsskat for April Kvartal 1903. Da vi ikke kunne billige dette, have vi ved Ændringsforslag Nr. 30 foreslaaet at denne Paragraf skal udgaa og i Forbindelse dermed ved Ændring Nr. 28 til § 14 stillet Forslag om, at Bygningsafgiften for det nævnte Kvartal skal indbetales til Statskassen den 1ste Oktober 1903 sammen med det første Halvaars Ejendomsskyld.

De øvrige af os stillede Ændringsforslag ere mindre væsentlige og ville blive motiverede ved Forhandlingerne i Salen.

Et Mindretal (*Borgbjerg og Sigvald Olsen*) ser i Regeringens Forslag et Forsøg paa en ensidig agrarisk Klasselovgivning, en Skatteomlægning til Fordel for Hartkornsbesidderne og til desto større Fordel for dem, jo mere Hartkorn de have. De Byrder, der foraarsages herved, lægges ikke blot paa Kapitalisterne, men paa adskillige Folk af Middelstanden, paa Udøvere af fri Erhverv o. s. v., der have langt mindre Skatteevne end adskillige af de Hartkornsbesiddere, hvis Skatter lettes.

Medens et Hovedformaal for de Skatte-lovforslag, der fremsattes i 1897, trods alle deres Mangler, dog, som af Venstres Ordfører den Gang udtalt, var at „komme *Kommunerne* til Hjælp i deres Nød og Trang“ og derigennem indirekte gavne den ubemidlede Befolkning, er Hovedformaalet nu samtlige Hartkornsskatters Afskaffelse. Regeringen har gjort det radikalt agrariske Princip, der i Fjor første Gang fremsattes af Landstingets Flertal, til sit, men kræver dog ikke — som Venstres Ordfører i Fjor — de Erstatningssummer, der i 1850 udbetaltes Godsejerne for fremtidigt at svare lige Hartkornsskat med Bønderne, tilbagebetalt til Statskassen, skønt den da paalagte Hartkornsskat nu ophæves.

Statskassens aarlige Tab ved den direkte Skattereform, der fremsattes i 1897, ansloges til ca. 800,000 Kr. Efter de fore-

liggende Forslag fordobles dette Tab, skønt Statens finansielle Stilling er daarligere nu end da, hvad der bl. a. giver sig Udslag i de fremsatte Lovforslag om Porto og Jernbanetakstforhøjelser.

Skattelovforslagene i 1897 gav i ikke ringe Grad Kommunerne Raadighed over de Midler, som de vilde faa ved en Del direkte Statsskatters Overførelse. I de foreliggende Lovforslag er der en Tendens til at indsnævre Kommunernes Selvstyre, en Tendens, der endogsaa har ført til Paragraffer som de foreslaaede §§ 32 og 33 i den kommunale Beskatningslov, hvilke dog nu ere stærkt ændrede ved Udvalgets Arbejde, hvorimod § 25 desværre er bibeholdt.

Mindretallet frygter for, at en direkte Skattereform som den foreslaaede med et saa betydeligt Indtægtstab for Statskassen, særligt under den nuværende finansielle Situation, kan udskyde Gennemførelsen af en Toldreform eller dog gøre denne mindre fordelagtig for Befolkningen, ligesom det ogsaa maa anses for lidet god Politik, demokratisk set, at give de store Hartkornsbesiddere store Skattelettelse uden at sikre den ubemidlede Befolkning nogen som helst Lettelse i dens langt større Byrder.

En demokratisk Skattereform bør i første Linie tage Sigte paa de *indirekte* Skatters Ophævelse eller Formindskelse, i hvis Sted der bør indføres direkte Skat, saaledes som ogsaa foreslaaet af Venstre i Toldkommissionen af 1894 og stadig hævdet i Venstres Programmer.

Mindretallet har i og for sig intet imod samtlige Hartkornsskatters Afskaffelse, men finder, at de rationelt og retfærdigt bør afføses dels af en Ejendoms-skyld, dels af en Formueskat med stigende Skala. Derved vil det forhindres, at store Hartkornsbesiddere faa en Skattelettelse, som de hverken have Trang til eller Krav paa, og der vil blive flere Midler til de smaa Jordbrugeres Skattelettelse. En saadan direkte Skattereform bør ikke medføre Tab for Statskassen. Den Prioritet, Samfundet har i Landets Formue, bør,